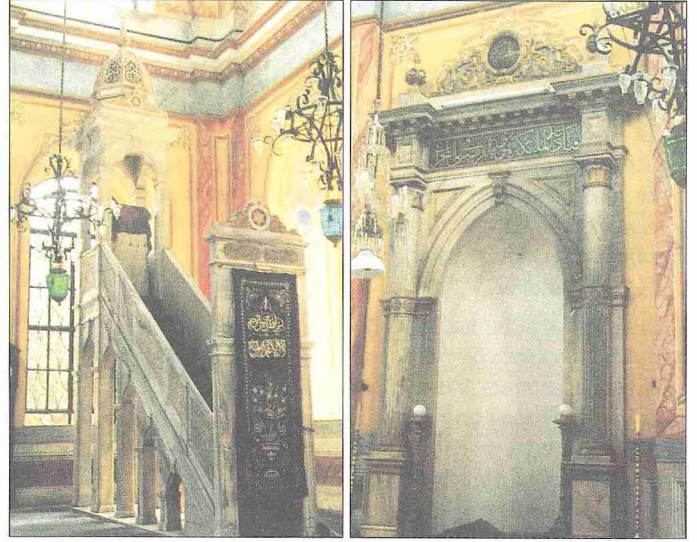


züne sıralanmış duvar çıkıntıları arasına yerleştirilen çok sayıda büyük ve kemerli pencereden bol ışık almaktadır. Mihrap, minber ve vaaz kürsüsü oymalarla süslü beyaz mermerden yapılmıştır. Mihrap nişi sivri kemerlidir ve üzerinde, yanlardaki barok tarzda iki sütuna oturtulan konsol biçimi bir alınlık bulunmaktadır. Caminin içi, kubbeyi, pandantifleri ve duvarları tamamen kaplamak üzere yine barok üslûpta kalem işi motiflerle tezyin edilmiştir. Günümüzde çoğu harap durumda bulunan kubbe göbeği yazısı ile pandantiflerdeki **cihâryâr\*** isimlerini, mihrap ve minber yazılarını hattat Mehmed Râsim Efendi yazmıştır. Camekân içine alınmış medhalden girilen son cemaat yeri tamamen kapalı bir mekân olup ortada aynalı tonoz, iki yanda da beşik tonozlarla örtülüdür. Buradan, ortadaki daha büyük üç kapı ile harime girilmekte, yanlardaki iki ahşap merdivenle de kadınlar ve müezzin mahfillerine çıkılmaktadır. Yapının batı köşesinde bulunan barok külah ve kaideli minare taşrandır.

Külliyenin hamamı, moloz taş ve tuğladan yapılmış dikdörtgen planlı sade bir yapıdır. Sıcaklığı kubbe, soğukluğu tonozla örtülüdür; soyunma kısmı ise tamamen yıkılmıştır. Restorasyonu için 1988 yılında teşebbüse geçilerek rölevesi çizilmiş ve gerekli izinler alınmıştır.

Halen mesken olarak kullanılan sıbyan mektebi iki katlı olup kız ve erkek çocukların ayrı yerlerde okumaları için iki bölüm halinde yapılmıştır. Biri kızlar için dışarıya, diğeri oğlanlar için caminin avlusuna açılan iki kapısı bulunmaktadır. Cadde üzerine sıralanmış bulunan sıbyan mektebi, akaret dükkânları, hamam, fırın ve imam-müezzin evi bir bütün olarak tasarlanmış ve hamam hariç hepsi aynı plan ve formda yapılmışlardır. Akaret dükkânlarının arasında yer alan ve onlar gibi iki katlı olan imam-müezzin evi, birbirinin eşi simetrik iki bölümden teşekkül etmektedir. Fırının dükkânlar arasında ve cadde üzerinde yer alması, yalnız meşruta binaları ile nakta kalanların değil, mahalle sakinlerinin de ihtiyaçlarını karşılamak üzere yapılmış olabileceğini düşündürmektedir. Caminin son cemaat yerinin köşesiyle avlu duvarı arasındaki üçgen alanda olduğu bilinen muvakkithane bugün mevcut değildir.

Altunizâde Camii'nin minber ve mihrabı



#### BİBLİYOGRAFYA :

Mehmed Râif, *Mir'ât-ı İstanbul*, İstanbul 1314, s. 55; Ebû'l-Ulâ Mardin, *Huzur Dersleri*, İstanbul 1966, II-III, 354; S. Erginer, *Asya Kapısı Üsküdar*, İstanbul 1966, s. 57; İ. Hakkı Konyalı, *Âbideleri ve Kitâbeleriyle Üsküdar Tarihi*, İstanbul 1976, I, 91-94; II, 300, 436; R. Ekrem Koçu, "Altunizâde Camii", *İst.A*, II, 752-753.



HAMİT KÜÇÜKBATIR

### ALTUNTAŞ el-HÂCİB

(ö. 423/1032)

Gazneliler'in  
Türk asıllı Hârizm valisi  
ve Altuntaş hânedanının kurucusu.

Sebük Tegin'in gözde **memlûk\*** ü olan Ebû Saîd Altuntaş önce Gazneli ordusunda kumandan olarak görev aldı, daha sonra **hâcib\***-i kebirliğe kadar yükseldi. Bundan önceki hayatı hakkında bilgi yoktur. Sebük Tegin'in ölümü (387/997) üzerine yerine geçen oğlu Mahmud tarafından Herat valiliğine tayin edildi (391/1000-1001). Sistan'da çıkan isyanın bastırılmasında sultana yardım etti. Sultan Mahmud ile Karahanlı İlig Nasr b. Ali arasında Belh yakınlarında 1008'de meydana gelen savaşta Gazne kuvvetlerinin sağ koluna kumanda etti. Sultanın Hindistan seferlerine katılarak büyük yararlıklar gösterdi. Sultan Mahmud Hârizm'i Ebû'l-Hâris Muhammed el-Me'mûnî'den alınca, cesaret ve kabiliyetini takdir ettiği Altuntaş'ı "Hârizmşah" unvanıyla buraya vali tayin etti (1017). Altuntaş ölümüne kadar bu görevde kaldı ve Hârizm'i komşu Türk kabileleri Oğuz ve Kıpçaklar'a karşı başarıyla savundu. Karahanlılar'ın Buhara ve Semerkant Hü-

kümdarı Ali Tegin'e (Buğra Han Ali b. Hasan) karşı Sultan Mahmud'un düzenlediği sefere katıldı. Sultan Mahmud ile Karahanlı Yûsuf Kadir Han'ın bütün İran ve Turan meselelerini görüştükları meşhur mülâkatta hazır bulundu (1025).

Gazneli Mahmud'un ölümünden (1030) sonra yerine geçen oğlu Sultan Mesud, hükümdarlığı için tehlikeli gördüğü Altuntaş'ı Emîr Moncuk vasıtasıyla ortadan kaldırmaya teşebbüs ettiyse de başarılı olamayınca Altuntaş'a haber gönderip bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi. Altuntaş sultanın bu hususta bizzat yazdığı mektubu ele geçirdiği halde onun sözlerine inanmış görünerek hizmet ve bağlılığını sürdürdü. Hatta Mesud'un emriyle Karahanlı Ali Tegin üzerine yürüdü. Ali Tegin Buhara'yı boşaltarak hazine ve haff eşyalarını alıp Buhara ile Semerkant arasındaki Debüsiye'ye çekildiği için Altuntaş hiçbir mukavemetle karşılaşmadan Buhara'yı zaptetti. Debüsiye'de Selçuklular'ın desteklediği Karahanlı ordusuyla savaşa tutuştu. Sultan Mahmud ile pek çok muharebeye katılmış olan Altuntaş'ın böyle çetin bir savaş görmediğini bizzat ifade ettiği muharebede iki taraf da kesin bir sonuç elde edemedi. Ali Tegin'in bir hücumu sırasında Altuntaş ağır şekilde yaralandı. Fakat durumunu gizleyerek Ali Tegin'in kendisiyle barış için müzakereye girmesini sağladı. Kethüdâsı Ahmed b. Abdüssamed ile Ali Tegin'in temsilcisi Mahmud Bey arasında Gazneliler lehine bir antlaşma imzalandı. Yapılan antlaşmaya göre iki ordu birer durak geri çekilecek ve Altuntaş Âmul'e var-



dıktan sonra Sultan Mesud ile Ali Tegin arasındaki ihtilâfa son vermek için çalışacaktı. Antlaşmayı müteakip Ali Tegin Semerkant'a çekildi, Gazneli ordusu da Âmül'e döndü. Altuntaş da aldığı yaralarının etkisiyle çok geçmeden öldü. Tabutu bir fil üzerine konularak geceleyn yola çıkarıldıktan ve yedi fersahlık mesafe katedildikten sonra askerleri onun öldüğünü öğrendiler.

Ahlâk ve karakter sahibi akıllı bir emîr olan Altuntaş Gazneliler'e sadakatle bağlı olmasına rağmen bozkurlardan gelen Türkmenler'i hassa ordusuna alarak askerî gücünü arttırmıştır. Bu sebeple de Sultan Mahmud ve halefinin dikkatini çekmiş, hareketleri endişeyle takip edilmiştir. Hatta Sultan Mahmud onu kontrol altına alabilmek için Gazne'ye getirmeye uğraştığı gibi Mesud da bu yoldaki gayretlerinden bir sonuç elde edememiştir.

Altuntaş'ın ölümü üzerine yerine oğlu Hârûn geçti. Fakat Sultan Mesud "Hârizmşah" unvanını kendi oğlu Saîd'e verdiği için, Hârûn Hârizm'i onun nâibi (halîfetü'd-dâr) sıfatıyla idare edecekti. Hârûn'un kardeşi ertesi yıl Gazne'de evin çatısından düşerek ölünce (1033) bu fırsattan faydalanan bozguncular Hârûn'a bunun bir suikast olduğunu söylediler. Buna inanan ve bağımsızlık için fırsat kollayan Hârûn, Ali Tegin ve Selçuklular'ın da desteğiyle sultana karşı isyan etti (1034). Tarafları uzlaştırma gayretleri sonuç vermedi ve Sultan Mesud'un emriyle Gazneli Veziri Ahmed b. Abdüsamed'in düzenlediği bir suikast sonunda Harun kendi köleleri tarafından öldürüldü (1035). Yerine geçen kardeşi İsmâil Handân hutbeyi Mesud adına okutmakla beraber Selçuklular'la da iş birliği yapıyordu. Sultan Mesud Altuntaş ailesiyle doğrudan baş edemeyince Selçuklular'ın düşmanı ve Cend Emîri Şah Melik vasıtasıyla bu tehlikeyi bertaraf etmeyi planladı (1038). Şah Melik 12 Şubat 1041'de Hârizm'e saldırdı. Çok çetin bir savaştan sonra Hârizm kuvvetlerini mağlûp ederek Sultan Mesud adına hutbe okuttu. Halbuki Sultan Mesud iki hafta önce ölmüştü. Şah Melik, Hârizm'in başşehri Gurgenc'te hükümdar ilân edildi. İsmâil ise Hârizm'i terketmek zorunda kaldı ve Selçuklular'a sığındı. Bir daha da kendisinden haber alınmadı. Böylece Altuntaş ailesi sona ermiş oldu (1041).

#### BİBLİYOGRAFYA :

Gerdîzî, *Zeynü'l-ahbâr*, Tahran 1327 hş., s. 53, 58, 64; Nizâmülmülk, *Siyâsetnâme* (trc. M. Altay Köymen), Ankara 1982, s. 272, 273, 274; İbnü'l-Esîr, *el-Kâmil*, IX (trc. Abdülkerim Özeydin), İstanbul 1987, s. 179, 208, 209, 308, 331, 385; Zambaur, *Manuel*, nr. 2081; Muhammed Nâzım, *The Life and Times of Sultan Mahmûd of Ghazna*, Cambridge 1931, s. 46, 50, 54, 61, 69, 71; Yûsuf Abbas Hâşimî, *Political, Cultural and Administrative History Under the Later Ghaznavids (421-583/1030-1187)* (doktora tezi, Hamburg 1956), s. 21, 34, 35; C. E. Bosworth, "The Political and Dynastic History of the Iranian World (A. D. 1000-1217)", *ChIr.*, V, 8, 9, 19, 51, 52; a.mlf., *The Medieval History of Iran Afghanistan and Central Asia*, London 1977, X, 228; a.mlf., "Khvârazmshâhs", *El<sup>2</sup>* (İng.), IV, 1065-1068; a.mlf., "Altuntaş", *Elr.*, I, 914-915; M. Altay Köymen, *Büyük Selçuklu İmparatorluğu Tarihi*, Ankara 1979, I, 133, 134-145; Barthold, *Türkistan*, s. 35-52, 55, 67-69, 70-71; a.mlf., "Altuntaş", *İA*, I, 390; a.mlf., "Hârizmşâh", *İA*, V/1, s. 264; İbrahim Kafesoğlu, *Harezmsahlr Devleti Tarihi*, Ankara 1984, s. 33-35; Erdoğan Merçil, *Müslüman Türk Devletleri Tarihi*, İstanbul 1985, s. 24; S. M. Sıddîq, "The House of Altuntaş Khvârazmshah", *IC*, VIII (1934), s. 313-321, 631-642; IX (1934), s. 68-79, 234-243; Faruk Sümer, "Gazneliler Devrinde Büyük Bir Türk Beyi Harizm Valisi Altuntaş", *TDA*, sy. 50 (1987), s. 109-115.



ABDÜLKERİM ÖZAYDIN

#### ÂLÜSİ, Mahmûd Şükrî

( محمود شكري الأوسى )

Ebü'l-Meâlî Cemâlüddîn Mahmûd Şükrî b. Abdillâh b. Mahmûd el-Âlûsî (1857-1924)

Âlûsî ailesinden,  
tarihçi, edebiyatçı ve Selefîyye'ye bağlı  
islahatçı din âlimi.

Meşhur müfessir Şehâbeddin Mahmûd el-Âlûsî'nin torunudur. 19 Ramazan 1273'te (13 Mayıs 1857) Bağdat'ın Âkullîyye mahallesinde doğdu. Aynı zamanda ilk hocası olan, kendisine ilim ve edebiyat zevkini aşıl原因an babası Abdullah'ı 1874'te genç yaşta kaybettiği için amcası Nu'mân b. Mahmûd'un himayesinde yetişti. Hocaları arasında, eğitim ve öğretimiyle yakından ilgilenen amcasından başka İsmâil b. Mevsilî, Bahâülhak el-Hindî, Muhammed Emîn el-Horasânî, Şeyh Abdüsselâm eş-Şevvâf gibi çoğu dedesi Şehâbeddin Mahmûd el-Âlûsî'den ders okumuş olan Bağdat âlimleri sayılabilir. Mahmûd Şükrî tahsili sırasında Türkçe ve Farsça'yı da öğrendi. Genç yaşta ders okutmaya ve kitap yazmaya baş-

ladı; kısa zamanda Irak'ın en meşhur ilim adamları arasında yer aldı. İbn Teymiyye ve İbn Kayyim el-Cevziyye'nin eserlerinden etkileneberek Selefîyye akidesini benimsemi ve bu akımın Irak'ta yayılmasında rol oynadı.

Öğretim hayatına önce evinde başladı; sonra sırasıyla Âdile Hatun, Dâvud Paşa, Haydarhane, Seyyid Sultan Ali ve Mercan medreselerinde ömrünün sonuna kadar aralıksız ders vermeye devam etti. Yetiştirdiği ilim adamları arasında Muhammed Behcet el-Eserî, Irak'ın ünlü şairi Abdülganî er-Resâfî, Tâhâ er-Râvî ve Abdüllatif Sünyan özellikle kayda değer isimlerdir. Müsteşrik Louis Massignon da onun ilminden faydalanma imkânı bulmuştur. Medresedeki dersleri sırasında mutasavvife\*ye karşı Selefîyye'yi savunduğu için muhalifleri tarafından Bağdat Valisi Abdülvehhâb Paşa vasıtasıyla Sultan II. Abdülhamid'e şikâyet edildi. 1901'de padişahın emriyle, bazı öğrencileri ve yakın dostlarıyla birlikte Anadolu'ya sürgüne gönderildi. Yolucağı sırasında uğradığı Musul'un ileri gelenlerinin padişaha işin iç yüzünü yazmaları üzerine sürgün cezası kaldırıldı ve maiyetleriyle birlikte Bağdat'a dönüşüne izin verildi. Musul'da iki ay kaldıktan sonra törenle Bağdat'a uğurlandı; burada da büyük bir sevgi ve coşkuyla karşılandı.

I. Dünya Savaşı sırasında İngilizler'in Irak'ın Fav adasını ve Basra'yı işgal etmeleri üzerine Osmanlı idaresi Mahmûd Şükrî'yi, Abdülazîz b. Suûd'u İngilizler'e karşı Osmanlılar'ın yanında yer almaya ikna etmesi için Riyad'a gönderdi. Amcasının oğlu Ali Alâeddin, Nu'mân el-A'zamî ve Hacı Bekir Efendi'den oluşan bir heyetle bu bölgeye giderek Abdülazîz ile görüşmeler yaptıysa da onu ikna edemedi Bağdat'a döndü. Bu arada bazı muhalifleri, o sırada Şam'daki Dördüncü Ordu'nun kumandanı olan Cemal Paşa'ya, Mahmûd Şükrî'nin Abdülazîz'e, Osmanlılar'a ve İngilizler'e karşı tarafsızlık politikasını benimsettiğini söyledilerse de onun devlete bağlılığını ve samimiyetini çok iyi bilen paşa bu iddialara önem vermedi.

Âlûsî'nin son yılları Irak'ın İngiliz hâkimiyetine girdiği döneme rastlar. Onun Irak halkı, ilim ve siyaset adamları nezdindeki itibarından faydalanmak isteyen İngilizler kendisine önce müftülük vermek istediler, bunu kabul etmeyince kâdıkkudât\*lık teşkilâtı kurmasını teklif ettiler. Âlûsî bu teklifi de reddetti. O sırada Bağdat'ta kurulan Arap hüküme-